

Tot de dood hen scheidt

Parlement beslist dat gezonde bejaarden met partner mee mogen naar rusthuis

“Wij zijn samen sinds ons twintigste. Dan lukt dat niet meer, zonder elkaar.” En dus biedt woon- en leefcentrum Triamant in het West-Vlaamse Geluwe gezonde bejaarden al jaren de mogelijkheid om samen met hun hulpbehoevende partner naar de woonbuurt te verhuizen. Iets wat in de toekomst in nog meer rusthuizen zal gebeuren, nu het parlement gisteren de regelgeving daarrond versoepelde. Drie koppels getuigen over hoe enkel de dood hen kan scheiden.

PAULA (92) EN MICHEL (90)

“Het is hier stiefgoed, omdat ik mijn Paula bij me heb”

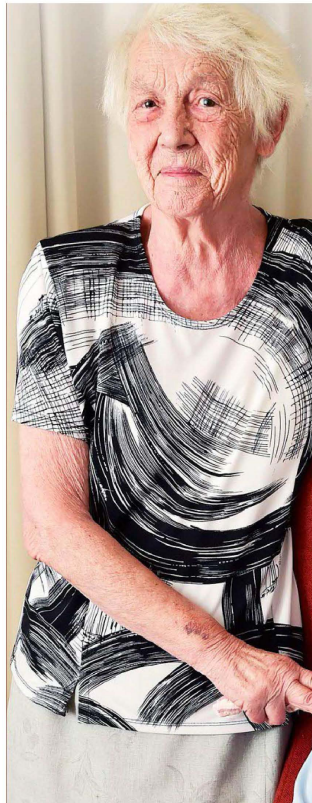
Al precies zeventig jaar lang zorgt Paula voor Michel zijn eten. Vooral *stovers*: aardappelen met karnemelk, boerenboter en worst. Zijn favoriet. Dus moest ze wel mee, toen Michel door een afdakingsziekte plots in het ziekenhuis terecht kwam. “We moeten ergens anders heen, maar het is samen of het is niet”, zeiden ze toen ze telefoneerden naar Triamant Geluwe.

Waarna ze er hun eigen flatje kregen en gewoon doorleefden: met haar *chou* als de ‘dirigent’ van hun oude dag, en zijn *chou* als uitvoerder van alles. Hij leest nog steeds op zijn gemak de krant, zij doet het huishouden. Maar Michels gezondheid wordt nu wel nauwkeurig opgevolgd. “We hebben heel wat tegenslag gehad in het leven”, zegt Paula. “Twee miskramen en verschil-

lende operaties. Nu willen we ook tot het einde samenblijven.”

Michel beaamt: “Het is hier *stiefgoed*. Maar dat Paula hier is, is nog het beste van al. Ik zou niet meer zonder haar willen, al sinds ons twintigste was het altijd ons tweetjes. Dan wil je niet meer gescheiden worden. Als het niet met twee had gelukt, waren we zelfs niet naar hier gekomen, denk ik.”

SOFIE BUEKENHOUDT

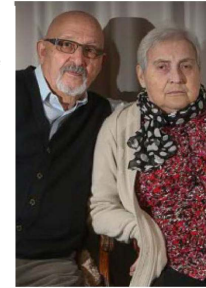

ROGER (84) EN MARIE (82)

“Op onze trouw heb ik beloofd dat ik altijd voor haar zou zorgen”

Zijn naam zegt alles al: Roger Gemis. Hij volgde zes jaar geleden zijn echtgenote Marie, die niet meer goed ter been is, naar een flatje bij Triamant. “Ik wou zelf graag naar de zee verhuizen, want onze dochter woont daar en Marie heeft astma. Het zou haar goed gedaan hebben. Maar ze zag het echt niet zitten, dus zijn we naar hier gekomen”, zegt Roger.

Het is “de hemel” voor zijn vrouw, zegt hij. Lift, rollator, een eigen ruim

terras, ... “En zolang zij gelukkig is, ben ik ook gelukkig.”

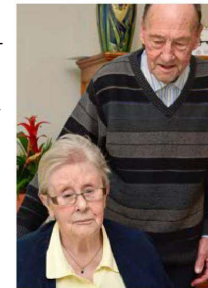
Ook al slapen ze al jaren apart, en ligt zij vooral in de zetel terwijl zijn dagen te weinig uren tellen: altijd druk bezig met ontbijt klaarmaken, bood-

schappen doen, zijn dagelijkse baantjes trekken in het zwembad. “Maar liefde is voor elkaar zorgen. Wij zijn nog van de oude tijd, hé. Wij hebben het elkaar beloofd, dus willen we dat ook echt doen. Ik maak dus het eten klaar en doe de afwas, ook al is ze nogal *difficile* in wat ze lust. We hebben geluk gehad: 60 jaar huwelijk en drie mooie dochters. Het enige wat we nu nog kunnen doen, is samen blijven leven. Dus doen we dat. En het is écht een toffe *madam*.”

URBAIN (84) EN GEORGETTE (81)

“Omdat we samen zijn, voelt dit ook als een thuis”

Zij was het mooie meisje tussen de mannen tijdens de kaartavond van het café. En hij was de mooie jongen, altijd met pintje en Elvis Presley-haar. Hun knipperlichtrelatie werd De Grote Liefde toen hij haar tijdens zijn legerdienst een brief schreef, om officieel zijn liefde te verklaren. Allemaal onweerlegbare tekenen dat het ook romantisch moest aflopen met Urbain en Georgette. Sinds twee maanden wonen ze in Triamant, om-

dat Georgette langzaam ouder werd dan hun huis met trappen en vier grote slaapkamers. “En als we samen kunnen blijven, waarom zouden we het dan niet doen?” zegt Urbain.

Ze doen het graag: samen *Het Nieuws-*

blad lezen, samen naar *Thuis* kijken, 's nachts dicht tegen elkaar aan slapen. “Het is fijn dat al die dingen nog steeds kunnen”, zegt Urbain. “Ik kan het mij maar moeilijk voorstellen dat we niet meer bij elkaar zouden leven.”

Door het raam van hun flat hebben ze zicht op hun vorige woning. “Maar dit is ook een manier van thuis zijn, in deze buurt hier”, zegt Georgette. “Doordat Urbain hier rondloopt. Dan voelt het sowieso als thuis.”